

Kaikki ihmiset tarvitsevat pelastusta sekä synnin syyllisyydestä ja tuomiosta että sen vallasta ja orjuudesta. Raamattu sanoo: *"Minä olen synnissä syntynyt ja äitini on minut synnissä siittänyt" (Ps.51:7). "Luopuneita ovat jumalattomat äidin kohdusta asti, eksyneitä valhettelijat hamasta äidin helmasta" (Ps.58:4). "Mikä lihasta on syntynyt, on liha;...teidän täytyy syntyä uudesti ylhäältä" (Joh.3:6s.). "Lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan"(Rm 8:7). "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan,...ei ketään, joka etsii Jumalaa...Sillä kaikki ovat syntiä tehneet" (Rm 3:10s.23). "Mekin kaikki...olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin" (Ef 2:3). Kuitenkin "**Jumala ...tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden**" (1 Tm 2:3s.). Sitä varten Jumala lähetti Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan lunastamaan ihmiset synnistä ja lain kirouksesta, *"ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh.3:16). "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei usko/ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä" (Joh.3:36).**

Auttaakseen ihmisiä pelastuksen osallisuuteen Jumala on tehnyt heidän kanssaan "**liittoja**". Niistä tärkeimmät ovat olleet **Aabrahamin** kanssa/kautta tehty (se oli voimassa myös vanhan eli Siinain liiton aikana, Gl 3:16ss.) sekä **uusi eli kristillinen** liitto. Niissä kummassakin vanhurskauttaminen/pelastus on tapahtunut/tapahtuu uskon kautta Jumalan lupaukseen (Rm 4; Gl.3). **Aabrahamin liiton merkki oli ympärileikkaus. Uuden liiton merkki on kaste**, jota Kl 2:11 sanoo "**Kristuksen ympärileikkaukseksi**", so. liiton merkiksi, joka on tullut ympärileikkauksen tilalle. Tämä oli Jumalan säätämä väline ihmisten saattamiseksi Aabrahamin liittoon, ja kaste on Jumalan säätämä väline heidän saattamiseksi uuteen liittoon. Ne vastaavat toisiaan/ovat **yhtäläisiä kolmella tavalla**:

1.Säännönmukaisesti kummassakin liitossa liiton merkki annetaan **lapsuudessa** (1 Ms 17:11s. Mt.19:14).

2.Kummassakin Jumalan tahdon ja teiden, Hänen Sanassaan osoitettujen, **opettamisen tulee seurata ymmärtävään ikään tultua** (1 Ms 18:19; 5 Ms 4:9,jne. -Mt 28:19s. Ef.6:4).

3.Kummassakin **Pyhän Hengen vaikuttama sydämen ja elämän uudistus uskoon ja kuuliaisuuteen** on välttämätön, että liiton merkitys ja tarkoitus tulisi henkilön elämässä todellisuudeksi (5 Ms 10:16; 30:6. -Jh 3:5; Tt 3:5).

Pelastuksen tie uudessa liitossa

Tämän tien osoittavat Jeesuksen sanat: "**Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi**" (Mk 1:15). "...parannusta syntien anteeksisaamiseksi(tai: parannusta ja syntien anteeksiantamusta) on saarnattava Hänen nimessään kaikille kansoille" (Lk 24:47). Pietari sanoi: "Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois" (Apt 3:19). "...jokainen, joka uskoo Häneen, saa synnit anteeksi Hänen nimensä kautta" (Apt 10:43).

Parannuksessa on kaksi pääosaa: 1.**Omantunnon herätys ja synnintunto lain kautta**, jonka Pyhä Henki tekee vaikuttavaksi. Siihen liittyy **halu saada ne anteeksi ja pelastua niiden vallasta ja orjuudesta** (Jh 16:7ss. Rm 3:20; 7:7). 2.**Syntien katuva tunnustaminen sekä armon ja anteeksiantamuksen rukoileminen**. "Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon" (Snl 28:13). "Jos me tunnustamme syntimme, on Hän uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä" (1 Jh 1:9). Publikaani rukoili: "Jumala, ole minulle syntiselle armollinen" (Lk 18:13; vrt. Daavidin rukous Ps 51:1-10).

Lainattujen Jeesuksen sanojen mukaan parannukseen nöyrytvälle on julistettava syntien anteeksiantamus Hänen nimessään. Hän sanoi myös: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetu" (Jh 20:23). Jokaisella uskovalla on Pyhä Henki sydämessä asuvana, ja hänellä on tämä valtuutus ja tehtävä. Tämän anteeksiantamuksen evankeliumin kautta - julistettiinpa sitä sitten yleisessä saarnassa (kuten Apt 10:43s.) tai henkilökohtaisessa synninpäästössä(vrt.Lutherin **Vähä katekismus**,V) - Jumalan Henki vaikuttaa pelastavan uskon. "Usko tulee...kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta" (Rm 10:17). Niin ihminen uudestisyntyy uskon kautta Kristukseen (Jh 1:12s. 1 Pt 1:23).

Tällainen armon etsiminen ja uskoon tuleminen on mahdollista vain silloin, kun Jumala vaikuttaa henkilössä Hänen mielensä mukaisen murheen, joka saa aikaan parannuksen ja koituu pelastukseksi (2 Kr 7:10), ja niin

vetää häntä Kristuksen luokse. Hän sanoo: "Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä,,häntä vedä" (Jh 6:44). Hänellä on silloin "etsikkoaika" (Lk 19:44; 1 Pt 2:12). Muina aikoina ihminen ei ole edes kiinnostunut pelastuksensa asiasta.

Lapsikaste ja uskon tuleminen

Jeesus sanoi: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta...Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle" (Mk 10:14s.). "**Jumalan valtakunta**" merkitsee tässä **armonvaltakuntaa**, uskovien seurakuntaa, pyhien yhteyttä. Jeesuksen sanat, että "**senkaltaisten on Jumalan valtakunta**", eivät koske vain pieniä lapsia, vaan syntisiä yleensä. Jumalan armovaltakunta on näet syntisiä varten, nimittäin siinä merkityksessä, että he kaikki ovat siihen tervetulleita. **He saavat sen ja ovat siinä sisällä** kuitenkin vain henkilökohtaisen uudestisyntymisen kautta, kuten Jeesus sanoo: "**Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa...Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.** Mikä lihasta on syntynyt, on liha(kuten jokainen ihminen on); ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki...Teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä" (Jh 3:3-7).

Jeesuksen sanat Jumalan valtakunnan vastaanottamisesta "**niinkuin lapsi**" eivät tietenkään tarkoita, 1.että aikuisten olisi palattava kasvunsa vauva-asteelle, mikä on mahdotonta, eikä 2.että kaikki pienet lapset ilman muuta, automaattisesti ottavat vastaan Jumalan valtakunnan, kun se heille tarjotaan. Tällaista automaattisesti aina ja kaikissa vaikuttavaa armonvälinettä ei ole olemassa. Luterilaiset Tunnustuskirjat hylkäävät uudistuvasti ajatuksen aina automaattisesti (**ex opere operato**) pelastuksen ja uskon vaikuttavasta armonvälineestä, sillä Raamattu ei sellaista opeta.

Raamattu sanoo: "Sen kuullessaan pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja **uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään**" (Apt 13:48). "Nyt tänäkin aikana **on olemassa jäännös armon valinnan mukaan**" (Rm 11:5).

Täten **Raamatun** mukaan uskon tulevat ne, jotka ovat siihen säädetyt armon valinnan mukaan, ja jotka Jumala vetää Kristuksen luo. Yleisimmin vallitsevan **luterilaisen** käsityksen mukaan Jumala vaikuttaa uskon kaikissa vauvoissa, jotka kastetaan, niin että he kaikki siinä uudestisyntyvät Pyhästä Hengestä. Väistämätön johtopäätös tästä on, että joko 1.**Jumala on säätänyt iankaikkiseen elämään ne, jotka Hän on ennaltamäärännyt kastettaviksi pieninä lapsina, tai että 2.Jumala on edeltämäärännyt eli säätänyt iankaikkiseen elämään ne, jotka Hän on ennaltanähnyt tulevan kastetuiksi pieninä lapsina.**

Koska yleisimmin vallitsevan luterilaisen käsityksen mukaan kaikki pieninä lapsina kastetut tulevat kasteen hetkellä uskoviksi, tämä merkitsee, että kaste vaikuttaa (Jumala sen kautta) uskon tulemisen/uudestisyntymisen automaattisesti **ex opere operato**. Näin siitä huolimatta, että lut. Tunnustuskirjat hylkäävät ja tuomitsevat tällaisen opin.

Tosin **Augsburgin tunnustus** (V) selittää, että Jumalan Henki vaikuttaa uskon sanan ja sakramenttien kautta "**missä ja milloin tahtoo**". Pienten lasten kasteen kohdalla tämän täytyy - yleisimmin vallitsevan luterilaisen käsityksen mukaan - merkitä, että Jumala vaikuttaa kasteessa aina ja jokaisessa kastetussa uskon. Sanat "**missä ja milloin Jumala tahtoo**" sovelletaan **vain julistettuun sanaan**, ei pienten lasten kasteeseen. Eräs tärkeä Raamatun selittämisen periaate on, että **millekään sen kohdalle ei ole annettava merkitystä, joka on ristiriidassa sen muiden kohtien kanssa**. Erityisesti ns. hämärät eli vaikeat raamatunkohdat on selitettävä sellaisten kohtien valossa (ja niiden kanssa sopusuunnassa), jotka ymmärretään niiden yksinkertaisen kieliopillisen merkityksen mukaisesti. Varsin yleisen "luterilaisen" käsityksen mukaan tätä periaatetta ei kuitenkaan ole sovellettava Jeesuksen sanoihin Mk 10:15. Näin tehtäessä tämä kohta kuitenkin saatetaan ristiriitaan monien selvien Raamatun opetusten kanssa. Sellainen tulkinta ei saata olla oikea ja tosi.

Mitä Jeesus tarkoitti sanoilla Mk 10:14?

Pienillä lapsilla on voimakas tarve ja kaipaus läheisyyteen äidin (tai isän) kanssa sekä halu saada äidin antamaa ruokaa, niin että ne suorastaan parkuvat niitä. Nuorilla ja aikuisilla **pitäisi olla tähän verrattava tarve ja kaipaus** Kristuksessa valmistetun ja tarjotun armon puoleen sekä yhteyteen uskovien seurakunnan kanssa (joka Gl 4:26:n mukaan on uskovien "äiti"). Ilman tällaista **tarvetta ja kaipausta** he eivät voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mutta vain silloin, kun Isä **Jumala vetää** heitä Kristuksen luo ja antaa heille **etsikkoajan**, heillä on tällainen kaipaus ja tarve armon ja uskovien yhteyden puoleen.

"Usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta" (Rm 10:17). Todelliseen kuulemiseen on tarpeen kielen tunteminen, kyky ymmärtää puhuttujen sanojen ja lauseiden merkitys, tässä tapauksessa sanoma Kristuksessa tarjotusta pelastuksesta. **Mutta kenelläkään ihmisellä ei ole kieltä** (kykyä ymmärtää ja käyttää puhetta) **synnynnäisenä ominaisuutena**. Jokaisen on opittava se monia vuosia vaativan prosessin tietä. Sylivauvoilla ei ole puhekieltä, mutta heillä kaikilla (mikäli ovat "normaaleja") on yhtäläinen kyky oppia se, olivatpa ihmiset, joilta he sen oppivat, suomalaisia, englantilaisia, japanilaisia, kiinalaisia tms. Ennen sen kielen oppimista, jolla heille julistetaan parannusta ja syntien anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä ja veressä, he eivät voi tulla uskoon sitä kuulemalla. Oletamus, että pienet lapset, joilta puuttuu puheen ymmärtämisen kyky, tulevat uskoon kasteessa julistetun evankeliumin kuulemisen kautta, kuuluu kuviteltuun maailmaan, joka on vieras elämän todellisuudelle. Se on itsensä ja toisten pettämistä.

"Heidän hedelmistään te tunnette heidät"(Mt 7:16; vrt.12:33)

Kysymme: Kun pieninä kastetut lapset kasvavat, osoittavatko heidän elämänsä ja käytöksensä "hedelmät", että he ovat uudestisyntyneitä uskovia? Turvaavatko he Kristukseen Vapahtajanaan, rukoilevatko he, onko heillä halu kuulla ja lukea Jumalan sanaa, tekevätkö he sisäisestä halusta parannusta synneistään ja vioistaan, etsien anteeksiantamusta Jumalalta ja ihmisiltä? Kaipaavatko ja rakastavatko he uskovien seuraa, kavahtaen seurustelua jumalattomien syntisten kanssa? -Jossakin määrin tällaisia piirteitä on havaittavissa "lapsuuden kristityissä", ei kuitenkaan pelkän kasteen perusteella, vaan pääasiassa kristillisen kasvatuksen johdosta.

Ilman selvää ja oikeaa kristillistä kasvatusta pieninä kastetut ovat kasvaessaan samalla tavalla kristillistä uskoa ja sen hedelmiä vailla kuin kastamattomat lapset. "Mikä lihasta on syntynyt, on liha". Nämä Jeesuksen sanat ovat aivan yhtä ilmeisesti totta kastamattomien ja kastettujen lasten kohdalla heidän kasvaessaan. Viime aikoinakin on eri maissa nähty ja koettu, kuinka kastetut yhtäläisesti kastamattomien kanssa kovin usein ovat häijyjä ja raakoja toisiaan kohtaan. He ajattelevat paljolti vain omia halujaan ja toiveitaan, käyttäen väkivaltaa yrityksissään saada, mitä haluavat. He ovat "lihasta syntyneinä liha", eikä heissä näy Hengen hedelmiä, joista Raamattu puhuu esim. 1 Kr 13:4-7 ja Gl 5:22.

Useimmat luterilaiset kavahtavat mainittujen Jeesuksen sanojen käyttämistä arvosteluperusteina ihmisten hengellisen ja siveellisen tilan arvostelamisessa, lapsina kastetut heidän ymmärtävässä iässä ollessaan mukaanluettuina. Varsin yleisesti vallitseva "luterilainen" perimätieto Mk 10:14s. olevien Jeesuksen sanojen merkityksestä on ilmeisen erheellinen.

Tarjous/lupaus ja sen vastaanottaminen

Luterilaiset Tunnustuskirjat puhuvat joissakin kohdissa (joskus tosin epävarmassa sävyssä) lasten uskoon tulosta/uudestisyntymisestä kasteessa (esim. Luther, **Iso katekismus**, Kaste, s.52ss.). Niiden pääkorostus on kuitenkin se, että syntinen ihminen tarvitsee pelastuakseen tietoisien **synnintuntoon** tulemisen **lain** kautta ja **evankeliumin** lohdutuksen kautta tapahtuvan **armon tuntemiseen** tulemisen. Ne painottavat uudistuvasti, että **kaste ei pelasta ilman omakohtaista uskoa**, jonka Pyhä Henki vaikuttaa evankeliumin sanan kautta.

Augsburgin tunnustus ja sen Puolustus (IX) selittävät, että **kasteen kautta "tarjotaan armo**, ja että on kastettava lapsetkin, jotka näin kasteen kautta **annetaan Jumalan huomaan ja tulevat otollisiksi**". "Pienetkin lapset on kastettava, koska **pelastus tarjotaan kasteen kautta**." Siinä he "tulevat osallisiksi pelastuslupauksesta".

Rm 6:3:n mukaan kaste Kristukseen merkitsee Hänen kuolemaansa kastamista, ts. anteeksiantamukseen Hänen veressään. Kaste tapahtuu "syntien anteeksisaamiseksi" (Apt 2:38) ja syntien pois pesemiseksi (Apt 22:16) Kristuksen lunastustyön armollisen kastetun hyväksi lukemisen kautta. Tämä tapahtuu "objektiivisessä" merkityksessä, ja se kätkee lapset liitonarmoon siihen asti, kunnes he tulevat ymmärtävään ikään, vastuullisiksi suhtautumisestaan Jumalaan sekä evankeliumin kutsuun ja armontarjoukseen.

Ensiksi kasteessa ja sitten evankeliumin sanassa **tarjottu ja luvattu armo on otettava vastaan katuvassa uskossa**. Luther sanoo: "Isä Jumala antaa lupauksen. Mutta hän ei ole Isä minulle, ellen minä vastaa Hänelle lapsena...Isä tarjoaa ensiksi minulle lupauksessaan armon ja isyyden. Minun asiani on ottaa se vastaan...Silloin

Isä ja poika lapsi tulevat yhteen", so. jumalanlapseus tulee käytännölliseksi todellisuudeksi (Pit.Gal.sel.4:5ss.).

Toisen kerran Luther painottaa, että **usko** evankeliumin lupaukseen "vanhurskauttaa ja **täyttää kasteen merkityksen**...Niin pian kuin me alamme uskoa me...alamme elää Jumalalle...Usko on siksi **hengellinen kaste**" (Babyl.vank.WA,6:532ss.). "Missä usko puuttuu, se jää hyödyttömäksi merkiksi" (Iso katek.IV,73).

Vertauksissaan kuninkaan pojan häistä (Mt 22) ja suurista illallisista (Lk 14) Jeesus puhuu **kahdesta kutsusta**, valmistavasta ja lopullisesta, juhlan/aterian ollessa valmis. Kummassakin vertauksessa useimmat kutsutut kieltäytyvät tulemasta ollen kiinnostuneita maailman asioihin. Tämä valaisee lapsikasteen ja kääntymyksen suhdetta: **Jumalan kutsu ja armontarjous tulee alustavasti ja valmistavasti kasteessa**. Lapset saavat siinä ensikutsun armoon ja Jeesuksen seuraajiksi, ja **heidät otetaan (objektiivisesti) liitonarmoon**. Kun tämä kutsu ja armontarjous esitetään heille **ymmärtävässä iässä**, jolloin **heidän olisi se parannuksessa ja uskomalla evankeliumi otettava vastaan**, useimmat vastaavat: Ei kiinnosta, en välitä tuosta armosta, enkä halua lähteä seuraamaan Jeesusta.

Ne kastetut, jotka ovat "säädetyt iankaikkiseen elämään" (Apt 13:48), kuitenkin nöyrytyvät parannukseen ja uskovat, saaden siten "hengellisen kasteen", kuten Luther sanoo, se on, uudestisyntyvät Pyhästä Hengestä (Jh 3:5; Tt 3:5). Näiden ihmisten elämässä vedestä ja Hengestä syntymisen eli **kasteen ja koetun uskoontulon** välillä on **aikaväli**, mutta ne **yhdessä muodostavat uudestisyntymisen**. Jumalan valtakuntaan sisälle pääsemiseksi tarvitaan sekä vedestä että Hengestä syntyminen. On erittäin turmiollinen epäraamatullinen erehdys ajatella, että vesikaste yksin, ilman Hengestä syntymistä eli koettua kääntymystä, ja uskoon tulemistä olisi uudestisyntyminen.

Pyhän Hengen pelastava työ

Jumalan Henki vaikuttaa uudestisyntymisen parannuksen ja uskon kautta. Hän saa ne aikaan lain ja evankeliumin sanan välityksellä, yleensä vastauksena uskovien esirukouksiin. Kysymyksessä lapsina kastetuista **vastuu** näistä asioista on lähinnä **uskovilla vanhemmilla ja seurakunnalla**. Jumalan valinta/säättäminen iankaikkiseen elämään ei vaikuta "automaattisesti", vaan tämän uskovien ihmisten/seurakunnan työn välityksellä. Kunkin henkilön uskoon tulossa Jumalan ennaltasäättämisen ja uskovien työn suhteet ovat meille "tutkimattomia" (Rm 11:33).

Yksi asia on varma: **Jumala ei ole antanut meille/seurakunnalleen mitään armonvälinettä, joka automaattisesti, ex opere operato, sisältää Pyhän Hengen uudestisyntymisen työn**. Raamatussa ei ole mitään lupaus, että lapsikaste olisi sellainen. Tosin Gl 3:27 on usein esitetty sellaisena: **"Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet."** Paavali kirjoittaa kuitenkin edellisessä jakeessa: **"Te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa."** Tämä merkitsee: Vain ne, jotka ovat uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa, ovat Hänet päällensä pukeneet. Kastetut epäuskoiset eivät ole Jumalan lapsia eivätkä Kristuksen päällensä pukeneita.

Oppi uudestisyntymisestä/uskoon tulemisesta lapsikasteessa johtaa **harhaan lasten kasvatuksessa**. Heitä kohdellaan siinä kuin uudestisyntyneitä/uskovia Jumalan lapsia, vaikka heitä todellisuudessa pitäisi pyrkiä **evankelioimaan**, johtamaan parannukseen ja uskoon. Tämä on yleisluterilaisen kasteopin turmiollinen seuraus, sen tuottama kirous. **U.Parzany** (Saksa) on sanonut paikalleen: "Sen, joka kastaa lapsia, on evankelioitava", sillä lapsikaste on tehoton, ellei kääntymys seuraa (Licht + Leben, kesäk.1986, s.132).

Valoa ristiltä 10/1997

